
Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 10/7(103), 56-59

1966

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

dotyczących wad oświadczeń woli zdaje się dopuszczać uchwała Sądu Najwyższego z 3.II.1960 r. 3 CO 27/57 (OSN 1961, zesz. I, s. 89, poz. 19). Wreszcie bardzo interesujące stanowisko w kwestii wzajemnego stosunku występujących szczególnie wyraźnie przy ugodzie sądowej elementów: z jednej strony czynności procesowej, a z drugiej zwykłej czynności prawnej (bo umowy) prawa cywilnego — zajął M. Lisiewski w głosie do uchwały Sądu Najwyższego z 18.VII.1962 r. 4 CO 20/60 (OSPika 1964, zesz. 9, poz. 181), wydatnie ograniczając możliwość warunkowego jej zawarcia, a więc podnosząc b. ciekawą kwestię, z której w „Zarysie” nie ma nawet śladu.

Jeżeli wypadek błędnie czy warunkowo zawartej ugody sądowej jest wypadkiem może istotnie zbyt specyficznym i zarazem wyjątkowym, to inaczej chyba wypadnie ocenić podane w „Zarysie” — bez jakiegokolwiek bliższego uzasadnienia — tezy, że powództwa opozycyjnego nie można opierać na żadnej innej (w stosunku do trzech wyraźnie podanych w samym k.p.c.) podstawie, „a w szczególności (...) na ogólnej normie art. 5 k.c.” (s. 510, § 229). W identycznej bowiem kwestii, na gruncie tak samo przedstawiających się tekstów obowiązującego przedtem k.p.c., odmienne stanowisko zajął nie tylko Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 25.IV.—7.V.1955 r.

I CR 395/55, ale i A. Kędzierska w niezwykle interesującej do tego właśnie orzeczenia głosie (zob. „Państwo i Prawo” 1958, zesz. 3, s. 529—539).

Wszystko są to kwestie mniej lub więcej szczególne i o tyle można zrozumieć (choć niekoniecznie aprobować) zupełne ich pominięcie w książce nazwanej wyraźnie tylko „Zarysem”. Niemniej jednak są one tak interesujące i tak uczące prawniczego myślenia, że właśnie dlatego powinny się być znaleźć w podręczniku, który przeznaczony jest przede wszystkim dla studiującej młodzieży, a więc dla odbiorcy, u którego powinien budzić możliwie żywe zainteresowanie. To zaś zdaje się być łatwiej osiągalne przez podanie ciekawej problematyki (choćby *petitem*, w uwagach) niż przez nieprzerwany szereg twierdzeń pozornie nie budzących wątpliwości.

Wszystkie te zastrzeżenia, jak również i te, które można mieć co do podanego przez autora na wstępie zakresu i wzajemnego do siebie stosunku pojęć: „sprawy cywilnej”, „postępowania cywilnego” i „prawa procesowego cywilnego” do pojęcia „prawa cywilnego (materialnego)” — w niczym nie obniżają tej wysoce pozytywnej oceny, na jaką omawiany przeze mnie „Zarys” zasługuje.

ADAM KOZACZKA

NACZELNA RADA ADWOKACKA

Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

1.

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej powzięło na posiedzeniu w dniu 2 lipca 1966 r. następującą uchwałę:

„Dokonywane od kilku dni barbarzyńskie bombardowania stolicy DRW Hanoi i portu Hajfongu przez lotnictwo USA stanowią brutalny akt agresji imperialistów amerykańskich skierowany przeciwko bohaterowskiemu narodowi wietnamskiemu. Akt ten wywołuje oburzenie i protest całego świata.

Eskalacja agresji amerykańskiej na DRW stwarza narastające niebezpieczeństwo dla pokoju światowego. Wraz z całym społeczeństwem adwokatura polska protestuje przeciwko polityce imperializmu amerykańskiego i apeluje do narodu amerykańskiego o przeciwstawienie się awanturniczemu poczynaniom rządu USA, o natychmiastowe spowodowanie przerwania agresji i umożliwienie narodowi wietnamskiemu w Południowej Republice Wietnamskiej samostanowienia”.

2. KONTROLA PRACY ZAWODOWEJ ADWOKATA.

(uchwała Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 16 czerwca 1966 r.)

Ustawa z dnia 19.XII.1963 r. o ustroju adwokatury powierzyła troskę o należyte wykonywanie przez adwokaturę jej zadań oraz kontrolę pracy zawodowej adwokatów organom samorządu adwokackiego (art. 2 i 25 ust. 1 cyt. ustawy).

Właściwymi dla tych czynności są: rady adwokackie, zebrania zespołów adwokackich, kierownicy zespołów oraz wizytatorzy (§ 12 i 22 rozp. o zespołach adwokackich i § 14 pkt 2 regulaminu działania zespołów adwokackich).

Jak wykazuje prowadzona przez Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej analiza pracy rad adwokackich, nie wszystkie rady adwokackie w sposób zadowalający czuwają nad należytym wykonywaniem zawodu przez adwokatów i zajmują się zagadnieniem pracy zawodowej swych członków. W nielicznych tylko wypadkach wykazują one zainteresowanie przebiegiem zebrań zespołów adwokackich i pracą kierowników tych zespołów na tak ważnym odcinku, jakim jest właściwy poziom wykonywanej przez adwokata pracy zawodowej.

Analiza działalności wizytacyjnej Centralnego Zespołu Wizytatorów oraz zespołów wizytatorów przy radach adwokackich, dokonywana przez Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, stwierdza, że mimo wysunięcia — w § 11 regulaminu o zakresie i sposobie działania wizytatorów — na pierwsze miejsce obowiązku badania pracy zawodowej członków zespołów adwokackich praca wizytacyjna w tym zakresie jest niewystarczająca, nie ma charakteru planowego i systematycznego, została podjęta w sposób nie generalny, lecz doraźny, zresztą nie przez wszystkie zespoły wizytatorów.

Z materiałów posiadanych przez Naczelną Radę Adwokacką wynika, że poziom pracy zawodowej pewnej części adwokatów pozostawia wciąż jeszcze wiele do życzenia i że dla pełnej realizacji ustawy z dnia 19.XII.1963 r. o ustroju adwokatury wszystkie organa samorządu adwokackiego powinny wzmocnić swoją działalność zarówno w zakresie a) podnoszenia kwalifikacji zawodowych adwokatury, jak i b) wzmocnienia kontroli pracy zawodowej adwokatów.

Zadania rad adwokackich i zespołów adwokackich w dziedzinie podnoszenia kwalifikacji zawodowych adwokatury zostały określone w wytycznych w sprawie szkolenia zawodowego z dnia 28 kwietnia 1966 r.

Uchwała niniejsza pozostaje w ścisłym związku z tymi wytycznymi i ma na celu zwiększenie troski o podniesienie poziomu pracy zawodowej adwokatury przez rozszerzenie i wzmocnienie działalności kontrolnej pracy szkoleniowej i zawodowej adwokatów przez rady adwokackie, zespoły adwokackie i ich kierowników, a w szczególności przez Centralny Zespół Wizytatorów i zespoły wizytatorów przy radach adwokackich.

I. Ta działalność kontrolna i wizytacyjna powinna w szczególności objąć:

- a) stan realizacji wytycznych w sprawie szkolenia zawodowego z dnia 28 kwietnia 1966 r. — wraz z przeprowadzeniem, w miarę możliwości, analizy i oceny tego szkolenia oraz jego wyników,

- b) rolę zebrań zespołów adwokackich w zakresie kontroli i oceny pracy członków zespołu i aplikantów adwokackich pod względem zawodowym, etycznym i społecznym,
- c) pracę kierownika zespołu w zakresie rozdziału spraw, podziału pracy między członków zespołu i sprawowania nadzoru nad sposobem wykonywania przez członków zespołu obowiązków zawodowych oraz czuwania nad należyłą starannością w prowadzeniu spraw,
- d) pracę zawodową poszczególnych adwokatów-członków zespołów.

II. Centralny Zespół Wizytatorów i zespoły wizytatorów przy radach adwokackich powinny w szerszym niż dotychczas stopniu badać w czasie wizytacji pracę zawodową adwokatów, a wizytatorzy powinni podczas narad roboczych powizytacyjnych omawiać wyniki wizytacji także z tej dziedziny.

III. Centralny Zespół Wizytatorów i zespoły wizytatorów przy radach adwokackich omówią na najbliższych naradach zadania wizytatorów wynikające z niniejszej uchwały oraz formy i sposoby tej części działalności wizytacyjnej.

IV. Centralny Zespół Wizytatorów i zespoły wizytatorów przy radach adwokackich dokonają — pod kątem potrzeb wizytacji pracy zawodowej adwokatów — zmian w swoich składach przez przeprowadzenie zmian lub dodatkowe powołanie do zespołów wizytatorów adwokatów-specjalistów na potrzeby wizytacji pracy zawodowej adwokatury.

V. Kontrola pracy zawodowej powinna w zasadzie odbywać się w sposób planowy i systematyczny, w szczególności zaś powinna obejmować te zespoły adwokackie bądź tych adwokatów, w stosunku do których sygnalizowane są wypadki uchybień czy niedociągnięć w pracy zawodowej.

Badanie pracy zawodowej adwokata powinno przykładowo obejmować m. in.: stan i jakość poradnictwa w zespołach adwokackich i na dyżurach w organizacjach społecznych, terminowość pracy we wnoszeniu spraw, odpowiedzi na pozew i wykonywanie postanowień i zarządzeń sądowych, stan akt podręcznych, zewnętrzne formy pracy, poziom pism procesowych, w szczególności rewizji, rzetelność i lojalność wobec organów wymiaru sprawiedliwości i kolegów, sumiennosc i staranność w wykonywaniu zawodu, poziom wystąpień przed sądami, skargi i zażalenia klientów itd.

VI. Członkowie Centralnego Zespołu Wizytatorów i przewodniczący zespołów wizytatorów przy radach adwokackich oraz każdorazowo z upoważnienia przewodniczącego wizytatorzy mogą w miarę potrzeby konsultować zagadnienia poziomu pracy zawodowej adwokatów z przedstawicielami organów wymiaru sprawiedliwości, a pracę społeczną adwokatów — z przedstawicielami organizacji społecznych, jak również mogą inicjować wspólne spotkania i narady i brać w nich udział, a ponadto występować z innymi inicjatywami, które by zmierzały do podniesienia poziomu pracy zawodowej oraz polepszenia i usprawnienia zawodu adwokackiego, a także aktywizacji społecznej adwokatury.

3. BRAK PODSTAW DO POKRYWANIA Z CENTRALNEGO FUNDUSZU SZKOLENIA APLIKANTÓW KOSZTÓW MIESZKANIA APLIKANTÓW ADWOKACKICH SKIEROWANYCH DO ODBYCIA APLIKACJI W ZESPOŁACH PROWINCJONALNYCH.

(uchwała Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 26 maja 1966 r.)

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pytania Rady Adwokackiej w Krakowie z dnia 17 maja 1966 r., czy z Centralnego Funduszu Szkole-

nia Aplikantów Adwokackich mogą być pokrywane koszty mieszkania aplikantów adwokackich skierowanych do odbycia aplikacji w zespołach prowincjonalnych,

postanowiło

udzielić odpowiedzi negatywnej.

Uzasadnienie

Rada Adwokacka w Krakowie, w związku z kierowaniem aplikantów adwokackich — na podstawie § 4 regulaminu aplikacji adwokackiej — do odbycia aplikacji przez 6 miesięcy w zespołach prowincjonalnych, zwróciła się o wyjaśnienie, czy koszty mieszkania tych aplikantów w siedzibie zespołów prowincjonalnych mogą być pokryte z Centralnego Funduszu Szkolenia Aplikantów Adwokackich.

Prezydium NRA zważyło, co następuje:

W razie skierowania aplikanta adwokackiego, zgodnie z § 4 regulaminu aplikacji adwokackiej, do odbywania aplikacji adwokackiej w zespole prowincjonalnym, siedziba tego aplikanta powinna być przeniesiona do miejscowości, w której ma siedzibę ten zespół (art. 67 w związku z art. 85 u. o u.a.).

Nie ma żadnej podstawy do pokrywania kosztów mieszkania aplikanta w wyznaczonej siedzibie. Natomiast w wypadku, gdy aplikant dojeżdża do swej pracy w siedzibie zespołu z miejscowości, w której zamieszkuje, może być pokryta z Centralnego Funduszu Szkolenia Aplik. Adwok. różnica między obecną ceną miesięcznego biletu kolejowego a ceną miesięcznego biletu kolejowego pracowniczego obowiązującą do 20.IX.1959 r. (pkt 10 instrukcji w sprawie zarządzania i rozliczania Centralnego Funduszu Szkolenia Aplikantów Adwokackich).

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI DISCYPLINARNEJ

POSTANOWIENIE

z dnia 13 listopada 1965 roku

(WKD 175/65)

Naklejenie przez adwokata znaczków opłaty sądowej na znajdujące się w aktach sprawy rewizji po upływie ustawowego terminu i skasowanie ich datą wsteczną bez wiedzy i zgody właściwego urzędnika sekretariatu sądowego jest rażąco sprzeczne z prawem, godzi w zasadę współdziałania

adwokatury z sądami w zakresie ochrony porządku prawnego oraz podrywa zaufanie społeczeństwa do adwokatury. W tych warunkach interes społeczny wymaga tymczasowego zawieszenia adwokata w czynnościach zawodowych.

Z uzasadnienia:

Rzecznik Dyscyplinarnej Rady Adwokackiej w A. wnosil o tymczasowe

zawieszenie adw. X w czynnościach zawodowych z tego powodu, że jako